

המשחק שמטיס את המדינה!

SMS מעריב

מעריב Online מוסף שבת

מהדורת יום שישי, 11 ביולי יא' תמוז תשס"ג

לדף הפותח מגוי לעיתון עזרה כתוב לנו פרסם אצלנו הפוך לאתר הבית

המחשבה האחרונה... יום... פוסט... תיירות... קניות

GO תפוז אנשים

ארכיון

מעריב

לוח מעריב

זירת קניות

FixTravel

הכרזות

לוח היימק

jobcenter

מעריב אמריקה

TOWER RECORDS
www.top-10.co.il

כללי

רצום שפח

חפש

מעקף למפת הדרכים

אקטואליה

חדשות

ספורט

עסקים

מוספי סוף שבוע

סופשבוע

מוסף שבת **היום**

ספרות

תרבות **היום**

אקשן

אין גדר הפרדה. ביתה של מזל עפרי ז"ל בכפר-יעבץ, השבוע * צילום: גרי אברמוביץ'

אפשר להבין ללב הימין שדוחה גם את המפה שאימצה ישראל וגם את המסמך שגיבשו עמי איילון וסרי נויסיבה דן מרגלית

אל תיפלו מהכיסא, ואולי דווקא כן: אריאל שרון כינס לפני ועדת עקבה קבוצת שרים לדון במפת הדרכים. סילבן שלום התרעם. לפלשתינים הובטחה מדינה בלי שוויתרו אפילו על 'זכות השיבה' של הפליטים. בנחישותו טען כי האיזון המזערי הנדרש הוא שמחברי המסמך יכירו בישראל כמדינה יהודית.

דב וייסגלס, שמייצג בדרך כלל קו שקול בפמליית ראש הממשלה, כבר סיכם את הדיון עם האמריקנים והתנגד לפותחו מחדש. השיחה גלשה ל'זכות השיבה'. אז אמר וייסגלס משפט מסעיר: "עם היד על הלב, כניסת 100 אלף פליטים פלשתינים לישראל לא תשנה את אופיה היהודי של המדינה".

שלשום שאלתי את וייסגלס על התבטאותו החרیגה. אחרי שנוכח בה, ריכך: "האדון סילבן חשב שהמושג 'מדינה יהודית' מבטל את התביעה הפלשתינית ל'זכות השיבה'. בדיון היה מישוה שאמר לו כי אפילו אם ייכנסו למדינה שלושה מיליון פליטים, ישראל תישאר יהודית. מפני שהרוב יישאר יהודי. ההקשר הוא שברור ומוסכם על כולם, שלא יבוא פליט פלשתיני אחד לישראל".

אך דברי וייסגלס - "עם היד על הלב" - הקפיצו את 'אדון סילבן' ממקומו. ככה מתחיל הכרסום, טען שר החוץ - בלבבות.

לא הייתי נדרש לסיפור המעשה על זכות השיבה וההתנדדות שהוא מבטא, אלמלא קראתי מה נאמר עליה במנשר המשותף לעמי איילון ולסרי נויסיבה. השוויתי בינו לבין מפת הדרכים. התכנים מדברים בעד עצמם. שני המסמכים מצדדים בהקמת שתי מדינות. זה התיקו היחיד ביניהם.

מנשר איילון-נויסיבה מכיר בזכות השיבה של היהודים לישראל ושל הערבים לפלשתיין. במפת הדרכים אין ויתור על החזרת הפליטים הפלשתינים לישראל.

איילון-נוסייבה: פלשתין מפורזת; מפת הדרכים: אין התחייבות חיונית כזאת.

איילון-נוסייבה: גבול הקבע יהיה הקו הירוק, או שיוחלפו שטחים; מפת הדרכים: אין גבול. כאשר הפלשתינים ידרשו את הקו הירוק הם יעשו כן כבר ממדינתם הריבונית.

איילון-נוסייבה: ירושלים תהיה בירת שתי המדינות, לפי הדמוגרפיה השכונתית; מפת הדרכים: הסכסוך נותר פתוח לממשלה הבאה.

איילון-נוסייבה: אין ריבונות בהר הבית; מפת הדרכים: אין התייחסות.

איילון-נוסייבה: הסכסוך תם; מפת הדרכים: הוא נשאר פתוח.

אפשר להבין ללב הימין הדוחה את תוכנם של שני המסמכים. אך אילו חלה על האזרח הישראלי חובה לבחור באחד מהם - המנשר של איילון-נוסייבה עדיף. גם למתנחל המתגורר בגוש עציון, מעלה אדומים, אלקנה ואלפי מנשה.

* * *

באווירה השוררת ב-2003 אין אפשרות להשתבח בחלופותיו הנבונות של אהוד ברק בלי להיתקל במטח של חרפות. הוא חתר לשלום מלא עם ויתורים גדולים, ומשנדחה על ידי יאסר ערפאת כיוון להסדר חד צדדי, שיותיר את ישראל מוגנת בגדר הפרדה ומשוחזרת מהמעמס הדמוגרפי.

ב-2000 אמרו כי ברק נכשל מפני שניסה למכור לפלשתינים הסכם רחב מדי למידת כתפם. דימו אותו למי שמוכר קרח לאסקימוסים. הכיצד לא הבין, שהדרך הנכונה היא בהסדרי ביניים? לפיכך יש לנו עכשיו את מפת הדרכים, שנוצקה בסדנה של אריאל שרון, וראויה לתמיכה כרע במיעוט.

איך שגלגל מסתובב לו: אמריקנים ואירופים בכירים מספרים שהפלשתינים שינו את טעמם. הם חוששים שמא ישראל תתחפר בהסדר החלקי, ותשאירם עם פלשתין בלי גבולות, מין יצור מדיני מוזר - מדינה בלי ריבונות. בשיחות בלתי רשמיות מדברים הפלשתינים על שיבה למתווה שברק וביל קלינטון כפו על ערפאת - חתירה חד שלבית להסכם קבע.

היכן כל המומחים והחרטומים, שנשבעו בשם הפלשתינים כי הם מואסים בשלום כולל עכשיו? שהם רוצים רק הסדר ביניים? אפשר לחזור לקמפ-דיוויד. רק שהשחקנים התחלפו.

* * *

יותר כפרופסורית מאשר כחברת כנסת, עיבדה יולי תמיר שלושה קווי גבול, שנבחנו על ידי קבוצת מומחים.

בחוברתה הדקיקה הוצגו שלושה גבולות: "הקו האדום" מרחיב מאד את שטח המדינה ומצרף לישראל 449 אלף פלשתינים (אז עם היד על הלב - מדוע צירוף 100 אלף פלשתינים אסור? האם בתוספת אדמה מוכנה הממשלה לקלוט פלשתינים?), "הקו הכחול"

יוסף 302 אלף פלשתינים (תהייה זהה). לעומת זאת, "קו הזהב" של תמיר ישאיר בכתיבה את רוב המתנחלים בריבונות ישראלית, ויצרף למדינה היהודית 5,000 פלשתינים בלבד. ראוי לעיין בחוברת.

בנייר עמדה שהכינו ארנון סופר וקרן פולק מאוניברסיטת חיפה, מוצעת היפרדות חד צדדית הנשענת על גדר הפרדה. לא אידיאל. בהיעדר שותף למשא ומתן זה הרע במיעוטו. גם זה ראוי לעיין. נתיבים לרוב, שמשוהו מכל זה רק יתחיל לזוז.

* * *

יוסף (טומי) לפיד הציל השבוע את שרון מלהיראות כמו ערפאת אחרי קמפי-דיוויד. כשהממשלה דחתה בהצבעה את שחרור העצירים הפלשתינים, קפץ על רגליו והביא לשינוי ההחלטה.

בלי להשתתף בשיבת הממשלה, בכוחי לשחזר את הרגע. ישבתי לצידו שנים מול מצלמות הטלוויזיה. הוא אוגר בתוכו תגובה למתרחש מסביב, לפתע ישלו הארה פנימית, וכורח נפשי להתבטא, ודבר אינו עומד בדרכו, גם לא התחייבות טרייה לשבת בשקט. לפעמים זה רע, לעתים זה טוב, והשבוע זה היה טוב מאד לכולנו.

סוכת אבלים, כפר יעבץ

שלשום, אחרי הכותרות, נסעתי לכפר יעבץ בקצה גוש תל-מונד. מושב דהוי. על מצבת הזיכרון לחללי המלחמות חקוקים ארבעה שמות. התאריכים לפי הלוח העברי בלבד. עכשיו יוסיפו את שמה של מזל עפרי, שנרצחה בביתה בידי מחבל מתאבד מג'נין.

משפחתה פתחה סוכת אבלים. שכן אי אפשר להיכנס לבית. נוטה ליפול. אז ישבו בחוץ, בצנעה, בלחש, בהדר, וסיפרו בשבחה של הנרצחת.

איני יודע מדוע נסעתי דווקא לקורבן ה-813 של האינתיפאדה. אילו נולד חיים נחמן ביאליק לאם תימניה היה כותב גם על מזל "אמי זיכרונה לברכה, היתה צדקת גמורה". היא חיה בכפר מאז נישאה למשה ב-1955. חופתה זכורה כיום בו חובר היישוב לרשת החשמל. נולדו לה שמונה ילדים וחייה עברו עליה בעזרה לקשישים, בהתנדבות.

זמן מה לפני שנרצחה בביתה, דיווח פועל מקלנסוואה הסמוכה כי ראה דמות חשודה. איש הביטחון סרק את הפרדס המזרחי, ולא זיהה את המחבל. שעה אחר כך הוא התפוצץ מטר אחד ממזל. היא היפנתה מבט לעבר הדלת שנפתחה, סיפר בנה, כנראה מפני שחשבה כי הנכדים שמתגוררים בקומת הקרקע שבו ועלו אליה.

כן, ואין גדר הפרדה באזור.

בשירות הכזב

בשמאל הקיצוני יודעים שכדי לקעקע את זכות קיומה המוסרי של ישראל לא מספיק לגנות את הכיבוש. רוב הישראלים זוכרים כי הוא נגרם לאחר שמדינתם הותקפה ב-1967. אפילו ישעיהו לייבוויץ' היה בדעה זו. ערעור זכות קיומה של ישראל מחייב טיעון שקרי שלידתה בחטא. כוחות השמאל הקיצוני באקדמיה, בתיאטרון ובקולנוע אינם מרפים. ישראל מתגוננת. נחש צפע.

תמים אחד שנתפס לקצץ בנטיעות הוא תדי כץ. הוא טען בעבודת מוסמך באוניברסיטת חיפה כי יהודים טבחו בערביי טנטורה במלחמת השחרור. מי אם לא פרופסור אילן פפה עמד מאחורי מתן התואר?

לוחמי 1948 פנו לבית המשפט. כץ חזר בו. אוניברסיטת חיפה חקרה וקבעה שהעבודה אינה ראויה. התזה המדעית התרסקה. התואר נשלל מכץ. אבל מי אמר שלשקר אין רגלים? ואם אין לו - אז יש לו סרטי קולנוע עם קרנות הנושאות את שמם של ליאון רקנטי ויהושע רבינוביץ', שבוודאי מתהפכים בקברם. גם קרן הקולנוע הישראלית מסייעת.

סרטו של יעוד לבנון, "איים בחוף", הוא בדיוק סיפור הדיבה של טנטורה המבוסס על קיטש של אלוף שרצה, בנו העיוור שמלמד באוניברסיטה וסטודנטית ערבייה בשם סוהא, שתפסה את מקומו של כץ. גם הבנים היהודים מושחתים, אחד מרמה את שותפו הערבי, אחר גנב כסף למען אבא. גם האוניברסיטה אשמה, שהתערבה לעכב את העבודה האקדמית. זה בשביל פפה.

יחצ"ן הסרט, אילן שיינפלד, הפציר בי לא לערוך השוואה לטנטורה מחשש לתביעות דיבה של לוחמי מלחמת השחרור. אין צורך בהשוואה, זה בדיוק אותו דבר. נדמה כי אפילו החוף שבסרט הוא בטנטורה, ובעותק שבידי נראה מפעלו של מאיר דיזנגוף, שניצב שומם, אז כעתה. אם יש ספק מי עומד מאחורי הסרט, כי אז הודיע לי שיינפלד כי "פפה ישמח לדבר". לא עוצר באדום.

אין לי התנגדות שזיכרם של רבינוביץ' ורקנטי וקרן הקולנוע הישראלי יגויסו למימון והפצה של גרסת השקר על הטבח בטנטורה. הרי "מיטב השיר כזבו". אבל מדוע לעולם אין כסף לתסריט על פשעי המלחמה האמיתיים, שהם מתקפת הדמים של ערביי הארץ, ולאחריהם הצבאות הסדירים של מדינות ערב, על יישוב עברי זעיר, ערירי, בודד, מתוך כוונה מוצהרת להטיל את תושביו לים.

ראיתי את "איים בחוף", והתגעעתי אפילו ל"גנין, ג'נין" מאת מוחמד בכרי.

לראש הדף

שלח לחבר

הדפסה